

La saga de Castelló

La setmana passada, aquest setmanari informava d'una escandalosa estafa, presumptament comesa per un acabat economista de Barcelona, un advocat franquista i una enredada troca d'antics comunistes de Castelló. Aquesta és la segona part d'una història de fraus de guant blanc.

Ismael López

El fals i atípic contracte de compra-venda que va permetre a **Roberto González Hertogs** i **Jesús Fontecha** accedir al control absolut de Noves Papereres de Borriana, SA, i la Paperera Río Ana, SA, «enganyant els treballadors per a aconseguir el domini de les societats i la seua descapitalització en benefici propi», segons consta en la querella presentada contra Hertogs, va ser possible gràcies als antics consellers de les papereres i els assessors jurídics i comercials d'aquestes. Fonamentalment, **Octavio Nadal** i **José Pascual Gallart Guerola**.

Octavio Nadal Palau va ser secretari i conseller delegat de Noves Papereres al costat de Gallart Guerola, director financer de Río Ana, qui rebria plens poders en el grup de les papereres sota el directori dels nous propietaris i Roberto González. Nadal, un antic treballador de l'empresa, i **Juan Vicente Vilar**, un veterà ex-sindicalista de Comissions, crearien amb Gallart la societat Soemsa (Soluciones de Empresa, SA), que tenia com a objectiu assegurar la bona marxa comercial de les empreses. Des de Soemsa, i després d'una dura crisi econòmica, es recomanaria a la plantilla la venda del grup fabricant de paper a **Roberto González** i **Jesús Fontecha de Caso**.

Els tres i, particularment, **Juan Vicente Vilar**, obrien així les portes a una aventura que en any i mig seria una estafa salvatge i la caiguda industrial d'un poble, Borriana.

González i Fontecha de Caso van aterrar a les papereres en nom del Barna Consulting Group, SA. El Barna és una assessoria empresarial de la carretera d'Esplugues, número 87, de Barcelona, dedicada segons els seus estatuts a «la realització de tota mena de serveis d'investigació, documentació, estudis i assessorament en el camp jurídic, econòmic i financer, nacional i internacional en general». Constituïda el 16 d'agost de 1985 amb un capital

ser venuts —vegeu EL TEMPS de la setmana passada— pel ridícul preu de deu milions de pessetes a dues societats barcelonines, tot i que el seu preu immobiliari és quaranta vegades superior. Aquestes societats són Phyto Medica-trix, SA, rarament dedicada a serveis «fisioterapèutics», i Serveis Financers i Informatius, SA. La primera, a través d'una autoventa il.legal —Fontecha de Caso tenia, alhora, poders de les papereres i de la Phyto— va aconseguir el gruix dels terrenys on

Papereres de Borriana, SA, una estafa multimilionària.

de 23 milions de pessetes, el seu president és l'economista barceloní **Gregori Ramon Ramon**, i el seu conseller delegat i màxim accionista és l'italià **Cosimo Chiesa**, economista i veí de Calella. També soci del Barna és l'important advocat barceloní **Julio Anoveros Trias de Bes**, cosí del diputat Josep Maria Trias de Bes, diputat de Minoria Catalana a Madrid. Julio Anoveros manté despatx amb Jaume Camps, diputat de Convergència al Parlament de Catalunya. **Caterina Chiesa**, química i farmacèutica, i **Mercedes Grandes**, economista, detenten poders del Consulting Group.

Els solars de les papereres, propietat nominativa dels treballadors del grup Papereres de Borriana, SA, van

s'han construït les fàbriques, i la segona societat, després d'una segregació, un altre d'aquests solars.

Julio Navarro Ayerra, president i secretari de la Junta d'accionistes de la Phyto —que va passar poders a Fontecha per a comprar la majoria dels solars— és, alhora, soci destacat de Serveis Financers i Informatius. Tot s'ha quedat, doncs, a les mateixes mans.

Dos senyors de Barcelona

Jesús Fontecha de Caso va ser directiu del grup paperer Sarrió, holding que va abandonar uns dies abans que un timador professional estafara a la paperera 98 milions de pessetes cobrats

Un italià i un notable advocat barceloní controlen el Barna Consulting. A la dreta, Wenley, un vell falcó de les lleis franquistes.

gràcies a un taló fals. El pagaré portava la firma de Fontecha i la d'un altre executiu, únics amb poder per a lliurar aquests pagaments.

El director de Banco Hispano-Americano, que va abonar el taló, va ser cessat, el timador va fugir al Brasil i Jesús Fontecha va ser investigat durant molt de temps per la policia de Barcelona que sospitava que, sense cap dubte, havia necessitat la col·laboració d'algú molt ben situat en la paperera per a aconseguir-se les firmes que avalaven el taló. Fontecha era director responsable del departament de riscos, una oficina amb accés absolut al llistat de clients i a tot tipus de documentacions. L'escandalós succés va passar el mateix mes que el Barna Consulting Group, SA, tancava l'adquisició de les papereres de Castelló.

Roberto González Hertogs, autèntic cervell gris de la falsa compra és, segons fonts sindicals, «l'home de palla d'algun gran senyor de Barcelona». Comprador, segons les mateixes fonts, «d'altres papereres, gràcies als diners obtinguts a Río Ana, SA», Hertogs és propietari de Reipack, un magatzem de paper a Barcelona. Fill de la millor burgesia catalana, el seu avi va ser diplomàtic a Alemanya i accionista del primitiu grup Sarrió. Membre de l'aristocràcia, Roberto González i família són habituals en els ecos de societat de la premsa barcelonina. Economista, va treballar en Motor Ibérica. Però, l'arribada de tots dos a Río Ana, SA, no haguera estat possible sense la col·la-

Barna Consulting va comprar fraudulentament les papereres.

boració d'uns quants importants assessors jurídics i comercials de Castelló. I en particular d'una rara parella.

El franquista

Home del Movimiento, assessor jurídic franquista, aliè per complet a la conquesta de la democràcia, **Eduardo Wenley Palacios** va ser professor i delegat a Castelló de l'Institut Social de León XIII. Dos homes li van atorgar la seua protecció: l'ex-vice-president de la Diputació de València després de la guerra, vell procurador a les Corts Orgàniques de Franco, ex-conseller local del Movimiento i ex-catedràtic de la facultat de Dret de València, **Diego Sevilla Andrés**. I el també ex-procurador en les Corts de la dictadura, ex-sub-

comissari del Plan de Desarrollo, ex-director de l'Institut de Cultura Hispànica i catedràtic d'Hisenda Pública, **Gabriel Solé Villalonga**.

El magnat de la indústria taulellera, **José García Soriano**, propietari d'un terç de les accions de Zirconio, propietari i president de Porcelanosa i soci majoritari de Todagres, Batimat i Venis va tenir com a jurista del seu *holding* empresarial Eduardo Wenley. A principis del 80, i després de rescindir-se la seua relació laboral amb Soriano, Wenley Palacios es va oferir, enmig d'una vaga duríssima, a defensar els interessos d'un grup d'acomiadats de Zirconio. Sota el primer govern del PSOE i enfrontat al seu vell patró, el veterà llop de les lleis franquistes creua-

va ràpidament el Gòlgota de la política per a defensar els seus serveis al socialisme en el poder i la CNT. El sindicat anarquista, força social principal en l'històric conflicte de Zirconio, va rebutjar contundentment qualsevol mena de suport per part de Wenley.

Gabinet importantíssim en el centre de Castelló, Wenley Palacios ha estat el veritable assessor fiscal de Río Ana, SA, des de la seua constitució com a Societat Anònima Laboral, SAL. Palacios va ser secretari i va formar part de la Junta de Fundadors de Promocions i Edicions Culturals, SA, PECSA, editora i propietària de l'ara

tència del *Mediterráneo*, no ha tingut pèls a la llengua a l'hora de definir valentament Wenley Palacios —l'home que al costat de Juan Antonio Vilar, Emilio Pin Arboledas, Octavio Nadal i una finíssima troca de contactes barcelonins va facilitar la venda de les papereres de Borriana— com un d'aquells individus sinistres disposats a taure'n bon partit, el personatge és au rapinyaire amb toga».

I el 'pecero'

Emilio Pin Arboledas, germà de l'ex-diputat d'UCD i ex-vice-president nacional del PDP, Ramón Pin, mà

tor. Després de ser secretari general de la federació va passar a ser secretari local de CCOO-Castelló de la Plana, ocupant finalment la secretaria general del sindicat. Perquè era un home fort en la negociació dels convenis, Juan Vicente Vilar no va trigar massa a entrar en contacte amb els empresaris provincials més veterans, i ràpidament ensumà el camí de la fortuna.

Militant de base en el PCE, regidor de l'Ajuntament de Castelló per breu temps —al costat de Josefina López Sanmartín, promotora per a l'ingrés al partit i avui allunyada dels seus antics companys—, Vilar va haver d'abandonar fulminantment la direcció de Comissions després de ser gravades pel PCE unes conversacions en què el presumpte dirigent sindical acordava amb la patronal futurs arranjaments aliens a la central. Apartat definitivament de CCOO, despenjat del PCE, on havia estat fidelment oficialista, Vilar va obrir, aleshores, un despatx d'assessor empresarial amb Luis Balada, antic secretari local del PCE castellanenc i posterior militant del CDS, i amb l'economista i antic secretari provincial de les files carrillistes, Gonzalo Blay Torrent.

Més tard inauguraria despatx propi amb Eduardo Wenley al carrer de Cervantes núm. 11 de la ciutat. Finalment, Wenley va muntar un despatx al carrer d'Enmig i Vilar va quedar al capdavant del gabinet empresarial plagat de plaques, tot i que no en tenia els títols bàsics.

Mestre professional del desmantellament d'empreses, el seu coneixement acurat de la situació industrial castellanenca li ha permès dedicar-se a la compra-venda de maquinària i accessoris de fàbriques amb suspensions de pagaments o en crisi, mantenint aquest lucratiu negoci a mitges amb Wenley. En aquesta tasca despatxaven amb el ferroveller de Sagunt Vicent Gimeno. En la febre per aconseguir apoderar-se d'indústries per al desmantellament, Juan Vicente Vilar va operar en la liquidació d'empreses de Castelló en perfecte estat econòmic.

Aquesta professió d'afavorir l'atur i minorar la indústria ha permès que l'antic paleta siga avui propietari d'una magnífica alqueria, domicili social de Soemsa, una surtida quadra de cavalls i un iot lleuger. Amb pocs dubtes pot afirmar-se que Vilar i Wenley han estat els homes de palla de Roberto González i Jesús Fontecha en l'operació-estafa multimilionària de les papereres que ha sacsejat la Plana. □

Eduardo Wenley és soci del diari «Mediterráneo».

progressista diari de Castelló *Mediterráneo*, empresa de la qual avui és vocal del consell d'administració que presideix el socialista Angel Pérez Pons. L'última junta general d'accionistes del rotatiu castellanenc va barallar la possibilitat de deixar fora del consell Wenley, que a penes va poder presentar davant l'assemblea el 4,2 per cent del total de les accions que té la societat. PECSA té vuit membres actius en el seu consell administratiu. Pràcticament ningú està per la continuïtat de Wenley en aquest òrgan. De 58 anys d'edat, la seua posició econòmica ha donat una forta estirada en l'últim any. Jurista de Banco de Bilbao, la delegació de la Plana reconsidera també la continuïtat dels seus serveis.

Basilio Trilles, director del *Castellón Diario*, rotatiu conservador i compe-

drete en la seua època d'Emilio Attard, també va assessorar els moviments comercials de les papereres. Antic advocat del sindicat vertical, Emilio Pin manté una estreta relació professional amb Eduardo Wenley i és el jurista actual de González Fontecha.

En la llarga corda de la gran estafa paperera un altre rellevant castellanenc ocupa la primera fila, Juan Antonio Vilar Ramón. Assessor laboral de Río Ana, SA, l'ex-comunista Juan Vicente Vilar és soci permanent del seu íntim amic, l'ex-franquista Eduardo Wenley. Natural d'Alqueries, a la Plana Baixa, la història de Vilar és un tractat de camaleonisme i una cursa als diners.

Antic peó de la construcció, Vilar va ingressar en Comissions Obreres el 1976, després d'una forta vaga del sec-